

יחזקאל פרק לז, טו - כח

בפרשת השבוע מובאים בעיקר דבריהם של יהודה ויוסף מבין השבטים, והם העיקריים בכל ענין הירידה למצרים, ולכן מפטירים בפרשה זו, שבה מחלק הנביא את כל שבטי ישראל בין יהודה ליוסף לגבי הגאולה העתידה. בנבואה זו הראה ה' ליחזקאל הנביא כיצד תתקיים המלכות בישראל לאחר ביאת המשיח, בתחילה תחת משיח בן יוסף, ובסוף תחת מלכות משיח בן דוד.

פרק לז (טו) וַיְהִי דְבַר יְיָ אֵלַי לֵאמֹר. (טו) וְאַתָּה בֶן אָדָם, קַח לָךְ עֵץ אֶחָד, וּכְתֹב עָלָיו אֶת הַמִּילִים הָאֵלֶּה, לְיַהוּדָה וּלְבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבֵרֹו, וְהֵינְנוּ שַׁעַץ זֶה הוּא הַמִּשְׁלַל לַמְּלָכוֹת שֶׁבֶט יַהוּדָה, וְלַחֲבֵרֵי מִשְׁאֵר הַשְּׁבָטִים, שֶׁהֵם שֶׁבֶט בְּנֵימִן כּוֹלֹ, וְאוֹתָם מִשְׁבֵּט לֹוי וּמִשְׁאֵר הַשְּׁבָטִים שֶׁנִּילֹוּ לַמְּלָכוֹת יַהוּדָה, וְלֵאחֲרַי גְּלוּת בְּבַל הֵם הָיוּ הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁהִתְקַבְּצוּ יַחַד בְּיַמֵּי כּוֹרֶשׁ, וּמִשְׁלַל עֲלֵיהֶם זְרוּבָבֶל מִבֵּית דָּוִד, וְגַם אַחֲרָי הַחֹרֶבֶן נִשְׁאָרוּ שְׁבָטִים אֱלוּ מֵאוֹחַדִּים יַחַד וּמִצְפִּים לְגֵאוּלָּה, וְלָקַח עֵץ אֶחָד נוֹסֵף, וּכְתֹוב עָלָיו אֶת הַמִּילִים הָאֵלֶּה, 'לְיוֹסֵף עֵץ אֶפְרַיִם וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל חֲבֵרֹו', וְעַץ זֶה הוּא הַמִּשְׁלַל לַמְּלָכוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִתְחִילָה מִירְבַּעַם בֶּן נֶבֶט שֶׁהָיָה מִשְׁבֵּט אֶפְרַיִם, וְאֵלָיו הִתְחַבְּרוּ כָל עֶשְׂרֵת הַשְּׁבָטִים, וּשְׁבָטִים אֱלוּ עֵתִידִים לְהִתְאַחַד וְלַחְזֹוֹר גַּם הֵם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. (יז) וְקָרַב אֲתָם - אֶת שְׁנֵי הָעֵצִים אֶחָד אֶל אֶחָד, שִׁיהִיו לָךְ בְּאַחִיזוֹת יָדְךָ כִּאִילוּ הָיוּ לְעֵץ אֶחָד, וְאִזּוּ יִהְיֶה נֹס וְהָיוּ שְׁנֵי הָעֵצִים לְאַחַדִּים מִמֶּשׁ בְּיָדְךָ, כִּי יִתְחַבְּרוּ לִהְיוֹת עֵץ אֶחָד. (יח) וּכְבָאֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֶלְיָךְ בְּנֵי עַמְּךָ שְׂרָאוּ אֶת הַנֶּס שֶׁאִירַע בְּעֵצִים אֱלוּ לֵאמֹר, הֲלוֹא תִגִּיד לָנוּ מָה אֵלָּה לָךְ, כְּלוֹמֵר, מִדּוּעַ נִטְלַת אֶת הָעֵצִים הַלֵּלוּ, וּמָה פֶּשֶׁר הַנֶּס שֶׁאִיחַד אֶת שְׁנֵי הָעֵצִים לְעֵץ אֶחָד. (יט) דְּבַר אֱלֹהִים, כֹּה אָמַר יְיָ אֱלֹהִים, הֲנִי אֲנִי לָקַח אֶת עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד אֶפְרַיִם וּשְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבֵרֹו, כִּי לַעֲתִיד לְבוֹא יַחְזֹוּ תַחֲלִילָה עֶשְׂרֵת הַשְּׁבָטִים הָאוֹבְדִים וְהַנִּידָחִים, וּבְרֵאשֵׁם מִשִּׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שִׁיקְבָצֵם, וְנִתַּתִּי אוֹתָם עָלָיו - יִתֵּן ה' אֶת עֶשְׂרֵת הַשְּׁבָטִים תַּחַת הַנְּהַגְתּוֹ שֶׁל מִשִּׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, שְׁבֵא מִעֶשְׂרֵת הַשְּׁבָטִים, וְאַחֲרַי כִּד יִתֵּן ה' תַּחֲתָיו גַּם אֶת עֵץ יַהוּדָה, כִּי גַם שֶׁבֶט יַהוּדָה וְהַעַם אֲשֶׁר אִיתּוֹ יִהְיוּ בְּתַחֲלִילָה תַּחַת מְלָכוֹת מִשִּׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְעֲשִׂיתֶם לְעֵץ אֶחָד, כִּי כֹלָם יִהְיוּ יַחַד בְּמַמְלַכָּה אֶחָת, וְהָיוּ אֶחָד בְּיָדֵי - וְלִרְמֹזוֹ עַל זֶה נַעֲשׂוּ שְׁנֵי הָעֵצִים לְעֵץ אֶחָד, בֵּיד הַנְּבִיא. (כ) וְגַם אַחֲרָי שֶׁתְּסַבֵּיר לָהֶם אֶת עֵנִין הָעֵצִים וְהַנֶּס, וְהָיוּ - יִשְׁאָרוּ הָעֵצִים אֲשֶׁר תִּכְתֹּב עֲלֵיהֶם, בְּיָדְךָ, לְעֵינֵיהֶם, כִּיוֹן שֶׁעֲדִיין צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת בְּהֵם דְּבַר שִׁיּוּרָה עַל הַמִּשְׁךְ הַדְּבָרִים, שִׁיבֹוא מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד, וְאִזּוּ כָל יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ תַּחַת מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד. (כא) עֲתָה מִבְּאֵר הַנְּבִיא אֶת מַהֲלֶךְ הַדְּבָרִים לַעֲתִיד לְבוֹא, וְדְבַר אֱלֹהִים, כֹּה אָמַר יְיָ אֱלֹהִים, הֲנִי אֲנִי לָקַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֵּין הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִלְכוּ שָׁם, וְקִבְּצָתִי אֲתָם מִסְּבִיב, וְהִבֵּאתִי אוֹתָם אֶל אֲדָמְתָם. (כב) וְעֲשִׂיתִי אֲתָם לְגוֹי אֶחָד בְּאַרְצָךְ, בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל, וּמְלֶךְ אֶחָד יִהְיֶה לְכָלָם לְמֶלֶךְ, כִּי בְּתַחֲלִילָה יִמְלֹךְ מִשִּׁיחַ בֶּן יוֹסֵף גַּם עַל שֶׁבֶט

לתרומות והקדשות: 0765-404-360

יהודה, ובסוף ימלוך משיח בן דוד גם על עשרת השבטים, ולא יהיו עוד לשני גוים כפי שהיה בזמן בית המקדש הראשון, שעשרת השבטים עבדו עבודה זרה ונפרדו ממלכות יהודה, אלא יהיו כולם אומה אחת, ולא יחצו עוד, לשתי ממלכות עוד כפי שנחלקו בזמן מלכות איש בושת בן שאול ודוד המלך, וכפי שנחלקו הממלכות בזמן רחבעם בן שלמה וירבעם בן נבט, אלא יהיו כולם לממלכה אחת [ואמר פעמיים לשון 'עוד', ללמד שלא יחצו בזמן מלכות משיח בן יוסף, ולא יתחלקו בזמן מלכות משיח בן דוד]. (כג) ולא יטמאו עוד בגלליהם ובשקוציהם כפי שנטמאו עשרת השבטים בזמן בית המקדש הראשון, ובכל פשעיהם כפי שפשעו שבט יהודה ובנימין באותו זמן, והושעתי אתם מכל מושבתייהם אשר חטאו בהם, כי בזמן הגלות חטאו ישראל מחמת ישיבתם עם הגויים, וטהרתי אותם, והיו לי לעם על ידי טהרה זו, ואני אהיה להם לאלהים, להנהיגם בהנהגה ניסית. (כד) ואז תשוב המלוכה לבית דוד, ועבדי דוד מלך עליהם, ולא יהיו ביניהם חילוקים לענין המלכות, ורועה אחד יהיה לכלם, כי לא יהיו חילוקים ביניהם לענין הדת, כי כולם יעבדו את ה' לבדו, ובמשפטי ילכו, וחקותי ישמרו, ועשו אותם. (כה) וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב [ורמוז בזה שגם ליעקב אירע נס דומה, שהתאחדו כל האבנים שסביב ראשו לאבן אחת, ללמד שכל השבטים יתאחדו לעם אחד באחרית הימים], היא הארץ אשר ישבו בה אבותיכם, ומובטח להם שלא יגלו ממנה עוד, אלא וישבו עליה ישיבת קבע עולמית, המה ובניהם ובני בניהם עד עולם, ומובטח להם שלא תתבטל מהם מלכות בית דוד לעולם, ודוד עבדי נשיא להם לעולם. (כז) וכן מובטח להם שלא יפר ה' את בריתו עמם, וכרתי להם ברית שלום, ברית עולם יהיה אותם, וכלול בזה שלא יחטאו ולא יעניש אותם ה', וכן שיהיה לכל אחד בפני עצמו שלום בגופו ובנפשו ובנכסיו, ונתתים - ואתן להם את הברית עימי ללא תנאי [וכשניתנת הברית מצד אחד הרי היא מוחלטת וללא תנאי, בשונה מברית הנכרתת בין שני הצדדים, ומחייבת את שניהם, שאם אחד הצדדים הפר את הברית נפטר גם הצד השני מקיומה], והרביתי אותם בריבוי מופלג, ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם. (כח) אך באותו זמן לא תהיה השראת השכינה מצומצמת רק למקום המקדש, אלא והיה משפני עליהם - תהיה קדושת ה' והשראת שכינתו על כל ישראל, עד שהם עצמם יהיו המרכבה לשכינה, והייתי להם לאלהים, והמה יהיו לי לעם. (כט) ואף על פי שבאותו זמן כבר תהיה קדושת עם ישראל כקדושת המקדש וקדש הקדשים, מכל מקום ישאר בית המקדש בקרב ישראל, ויהיה זה אות לגויים, וידעו הגוים על ידי זה כי אני יי מקדש את ישראל, והידיעה לכך תהיה בהיות מקדשי בתוכם לעולם:

לתרומות והקדשות: 0765-404-360

